

Det var et stort Misgreb, der dengang skete; det er imidlertid noksom blevet omtalt, og jeg skal ikke bringe det mere paa Bane.

Der har været Tale om at nægte Tilskud til Theatret, og der har været fremsat en Grundberetning, der forekommer mig i højeste Grad upassende. Her er ikke Spørgsmaal om en politisk Mand, men om en administrativ Mand. Dersom vi med Hensyn til enhver administrativ Mand, der af Regjeringen er bleven sat i et Embede, kunde sige: „vi give ham ikke Gagen“, saa skulde jeg være med til at afsætte mange Embedsmænd; der er Mange af dem, som hvis det beroede paa mig, ikke skulde blive i deres Embede, og kunde jeg faae dem bort ved blot at stryge Gagen, saa skulde de ikke længe blive siddende i deres Embeder; men jeg vil ikke nedværdige Administrationen, som jeg ønsker skal kunne styre Landet, derved at jeg skulde paa en saadan Maade sætte den under Control. Den Mand, her er Tale om, har viist sig i en Række af Aar som en særdeles tro Embedsmand, og jeg siger, at troest er den Embedsmand, der under den hele nationale Strid har havt Anledning til at føle sig som hørende til en anden, en ofte tilfidsat Nationalitet, dog har søgt sig som en det danske Monarki troe hengiven Mand, som aldrig har svigtet et Øieblik, og saaledes er den Mand, som man her prøver paa at sætte tilside af nationale Grunde; skal det maaskee være af literaire Grunde? — Det er ikke os, som skulle dømme om de literaire Grunde, nationale Grunde. Det hænger ikke sammen med denne Sag at ville kaste Brag paa enhver hæderlig Holstener, der har tjent og vil tjene sin Konge tro og erhverver sit Brød her i Landet, det er ikke passende for os her fra denne Plads. Om jeg saa skal være den Æneste, saa vil jeg, saameget jeg end er imod Theatertilskud, dog stemme for det, saalænge der kommer Begrundelser af denne Art derimod. Naar vi skulde slutte os til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (C. W. Rimestad) tidligere har sagt, og hvori et andet æret Medlem, nemlig Rigsdagsmanden for Hølbæk Amts 4de Valgfreds (Krabbe) understøttede ham, om virkelig finansielle og simple Bevillinger, og vilde tage dette Tilskud tilbage,

saa opstaaer det Spørgsmaal: kan man saaledes paa eengang tilintetgjøre et Institut ved uventet at trække et saa stort Tilskud tilbage? Dertil svarer jeg, at det have vi endnu aldrig gjort, og det skulle vi med Guds Hjælp heller ikke komme til at gjøre. Vi vilde her i Rigsdagen vise, at vi ere den Forsamling, der er bedst skikket til at varetage Statens Finansiæren, vi vilde erobre den Plads igjen, der tilkommer os, men for at erobre den maae vi vise os i Modsatning til dem, der bringe Forslag ind af denne Natur; vi maae beseire vore Ridenstaber i saa Henseende, og regne og tælle. Lad de Herrer i Forening med mig — de ere ellers ikke meget tilbøjelige til at gaae i Forening med mig — indbringe et Lovforslag, der gaaer løs paa at nedlægge Theatret som Statsanstalt, sætte det til Licitation og begrænse Licitationen saaledes, at der ikke maa ydes Mere af Staten end f. Ex. 50,000 Rd., saa skal jeg være med; lad det komme frem jo før jo hellere! Det er efter min Overthydning den eneste Maade, hvorpaa vi kunne komme ud af den hele uhyggelige Theaterstrid, der har bragt os her i Salen næsten til at være Dandsere i flere Aar. Vi have i saa Henseende gjort et stort Fremskridt; det er mange Aar siden, jeg første Gang mødte Theatret her i Salen, og da strebes vi om Dandsferinderne Been. Vi have nu faaet Dandserne og Stuepillerne og alt det Personlige ud af Salen; det er først idag, at vi faae Theaterbestyrelsen holdt frem her. Da vi nu have faaet alt det Personlige ud, saa lad os nu ogsaa faae selve Theatret ud; lad os blot have med Pengene at bestille paa en passende Maade, for at Theatret ikke skal paa eengang pludseligt forsvinde, men for at der kan blive Noget tilbage, om ogsaa „blot til Lyft“; thi Theatret bestaaer efter min Overthydning væsentlig blot til Lyft, og er i sig selv i sit Indersite en Industri. Naar man skal vælge en Bestyrer for Theatret, skal man derfor mere spørge efter hans økonomiske Bestyrelsessevne, og hans praktiske Character, end efter hans litteraire Dygtighed. Litterair Dygtighed kjøbes for Penge, men Talent til at bestyre med Kraft kjøbes ikke for Penge, og derfor have vi havt saa faa af den Slags Mænd. Consulenter, Regisfeurer